

Arrest

nr. 272 212 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 augustus 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing die werd genomen op 11 augustus 2021 luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Miasaheb Dera
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. A. (°X), verder de betrokkene, die stelt staatsburger van Afghanistan te zijn, registreerde zich op 30/06/2021 in het aanmeldcentrum en diende een verzoek om internationale bescherming in. Daarbij legde hij geen identiteitsdocumenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek op 30/06/2021 leidde tot een positief resultaat in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Dit resultaat toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland op 29/08/2018 en in Frankrijk op 18/09/2020.

De betrokkene werd op 12/07/2021 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Hij verklaarde dat hij geen andere gezins- of familieleden heeft in België, de Europese Unie of een andere Dublin Lidstaat. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België op basis van artikelen 6, 8-11 of 16 van Verordening 603/2013 dan ook niet aan de orde.

Betreft de reisroute verklaarde betrokkene dat hij Afghanistan verliet zes à zeven jaar geleden omdat de neef van zijn vader lid was van de Taliban en zijn ouders en broer door hem werden vermoord. Te voet reisde hij naar Iran waar hij ongeveer drie maand verbleef. Vervolgens reisde hij naar Turkije. Hier verbleef betrokkene tweeënhalve of drie jaar. Per boot reisde hij verder naar Griekenland waar hij eveneens tweeënhalve of drie jaar verbleef. Via Macedonië reisde betrokkene naar Servië. Hij verbleef zeven of acht maand in Servië waarna hij doorreisde naar Roemenië. Na een verblijf van zeven of acht maand in Roemenië reisde hij via Hongarije, Slowakije, Tsjechië en Duitsland naar Frankrijk. Hij stelde een jaar te hebben verbleven in Frankrijk en vervolgens de taxi te hebben genomen naar België. Betrokkene stelde te zijn aangekomen in België op 27/06/2021.

Op basis van deze verklaringen en op basis van de gegevens uit het administratief dossier kan niet worden aangenomen dat betrokkene de lidstaten voor een periode van minsten drie maand verliet.

Wat betreft eerder procedures om internationale bescherming stelde betrokkene dat hij reeds eerder een verzoek indiende in Frankrijk en dat dit verzoek later voorwerp werd van een afwijzing. Hij stelde dat hij geen verzoek indiende in Griekenland maar dat ze wel werden gedwongen door de politie om vingerafdrukken af te geven.

Betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat België altijd zijn doel was. Hij stelde dat toen hij aankwam in Frankrijk hij naïef was en er toch een verzoek indiende. Betrokkene uitte verzet tegen ene overdracht aan Griekenland omdat er daar geen toekomst is voor hem en de situatie voor vluchtelingen er vreselijk is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij een negatieve beslissing kreeg en geen hulp kreeg.

De Franse instanties werden op 15/07/2021 verzocht de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene terug op te nemen. Op 25/07/2021 stemden zij hier conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 mee in. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs. De betrokkene dient zich vervolgens te begeven naar de instanties van prefectuur "de l'Essonne".

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen,

de grondrechten eerbiedigen. Hieronder vallen de rechten die voort vloeien uit de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna EVRM). In dat opzicht kan wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen gronden zijn voor de toepassing van de souvereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We erkennen dat zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) als het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is. Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest): "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Volgens het HvJ-EU volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Bovendien is het vermoeden enkel weerlegbaar in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure met betrekking tot asiel en internationale bescherming of de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarnaast dient deze kunde op feiten te berusten die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden een schending zijn van artikel 3 EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed/Oostenrijk).

We wijzen er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. De betrokkene maakte geen gewag van (concrete) ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof (EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk). We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij

de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Frankrijk stemde expliciet in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming nog in behandeling is: “een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Het akkoord van Frankrijk met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 betekent dus dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast betekent dit ook dat de betrokkene na overdracht aan de Franse instanties toegang zal krijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk en dat de Franse instanties het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten. De Franse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming inhoudelijk onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en grondig onderzoek van zijn verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat de Frankrijk instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd en zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 25/07/2021 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. Door dit expliciet akkoord dient de betrokkene dan ook geen vrees te hebben om zonder meer uitgewezen te worden door de Franse autoriteiten. Betrokkene toonde ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek.

We benadrukken nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

In het rapport van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database wordt gesteld dat de verzoeken van personen die, in het kader van de Dublin-Verordening, aan Frankrijk worden overgedragen op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (AIDA Country Report France: 2020 update, maart 2021, p. 58. Geschreven door Laurent Delbos en Claire Tripier. Terug te vinden via <http://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen

van de luchthaven zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (blz. 58). Bij aankomst in de luchthaven geeft de Border Police een “sauf-conduit” af waarop de bevoegde préfectuur staat vermeld (blz. 58). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur “de l’Essonne”. Met de in acht neming dat de hoofdstand van deze prefectuur op ongeveer 70 kilometer van de luchthaven licht en toegankelijk is met het openbaar vervoer (1u30 tot 3u reistijd) stellen wij vast dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke instanties dan ook niet en onoverkomelijk zal zijn.

In het rapport wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen op dezelfde manier worden behandeld als de reguliere verzoeken. Het rapport maakt melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen, met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen (blz. 58). Het toont echter niet aan dat Dublin-terugkeerders worden uitgesloten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (centres d’accueil et d’examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (blz. 102). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (blz. 107). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan (blz.103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Wat betreft toegang tot gezondheidszorg stelt het rapport dat verzoekers die onder de reguliere procedure vallen net zoals alle andere onderdanen van derde landen onder een bepaald inkomensniveau toegang hebben tot gezondheidszorg dankzij het systeem van de universele ziektekostenverzekering (PUMA). Sinds januari 2020 geldt de verblijfsduur van drie maanden, die voor andere onderdanen van derde landen geldt en die vroeger alleen gold voor verzoekers in het kader van de Dublinprocedure, nu voor alle verzoekers zonder uitzondering. Na deze periode van drie maanden profiteren verzoekers van de PUMA. Het verzoek om in aanmerking te komen voor de PUMA wordt ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten (CPAM) van de woon- of verblijfplaats. De verzoekers moet bewijsstukken voorleggen van de regelmatigheid van zijn of haar verblijf in Frankrijk, van zijn of haar burgerlijke staat en van het niveau van zijn of haar middelen van bestaan. Personen die geen recht hebben om op het grondgebied te verblijven, met inbegrip van afgewezen asielzoekers, profiteren van de PUMA tot zes maanden na het einde van de geldigheid van de verklaring van asielaanvraag. Na deze periode kunnen zij dankzij de Medische Hulpverlening van de overheid (AME) gratis behandelingen krijgen in ziekenhuizen (blz. 85). We erkennen dat de auteurs melding maken van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (blz. 112). Echter, gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor

verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn maar af en toe last te hebben van geheugenproblemen omwille van stress. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid als verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

De Franse autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Ter conclusie en gelet op al deze aangehaalde elementen wordt besloten dat er geen grond om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten in prefecture « de l'Essonne » (4).
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”.

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan hij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante

gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoeker, komt het hem dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 19 april 2022, worden de partijen verzocht, overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep.

De Raad wijst erop dat indien verzoeker een beroep indient tegen het overdrachtsbesluit, genomen door België, zijnde de thans bestreden beslissing, hij er alle belang bij heeft in België te blijven om zijn voortdurende belangstelling aan te tonen. Die voortdurende belangstelling blijkt niet uit het verdwijnen en het nalaten om zijn advocaat op de hoogte te houden van zijn nieuwe verblijfplaats.

De advocaat van verzoeker stelt ter terechtzitting dat zij totaal onwetend is over de verblijfplaats van haar cliënt. Zij stelt dat zij weet dat de verzoekende partij niet langer in het medisch centrum verblijft, maar dat zij geen nieuws heeft over een andere verblijfplaats. Zij kan ter terechtzitting niet aantonen dat de verzoekende partij nog in België is en heeft hier tevens geen weet van. De advocaat weet niet of zij nog instructies heeft om het beroep te behandelen, maar heeft evenmin een tegenindicatie. Zij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad over de gevolgen van het gezegde.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker door dergelijk gedrag geen voortdurende belangstelling aantoonst voor huidig beroep. Bijgevolg oordeelt de Raad dat verzoeker geen actueel belang meer aantoonst bij zijn beroep voor de Raad.

Het beroep wordt verworpen en er is geen nood aan het beantwoorden van de middelen in het verzoekschrift.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN